

Mgr. Běla Petříková

Narozena 12.12.1925 v Českých Budějovicích jako jediné dítě malíře pokojů a vyučené švadleny. Po absolvování obecné školy a měšťanky navštěvovala tříletou rodinnou školu a stala se učitelkou domácích prací. Bylo to v době 2. světové války, kdy jí hrozilo totální nasazení a práce v tehdejší nacistickém Německu. Rozhodla se ve studiích pokračovat. Nastoupila do čtvrtého ročníku Učitelského ústavu, kde rok studovala francouzštinu, chemii a matematiku. Aby mohla pokračovat ve studiu na vysoké škole, složila maturitní zkoušku na gymnáziu.

Touha po vzdělání a sportu

Byla jsem pohybově nadaná a po přijetí na Pedagogickou vysokou školu jsem začala studovat historii a tělesnou výchovu. Zvolila jsem si kombinaci oborů „dějepis a tělesná výchova“ na Ústavu pro vzdělání profesorů tělocviku.

Díky podpoře a finančnímu zabezpečení rodiny, otec byl majitelem jednoho z největších českobudějovických malířství, jsem si splnila životní sen. Milovala jsem lyžování. Díky houževnatosti, pílí a touze být mezi nejlepšími jsem postoupila až do širšího národního týmu ženského lyžování. Celé zimní období jsme trénovaly na horách v Krkonoších a Vysokých Tatrách a studium a zkoušky jsme musely zvládat v kratším čase než ostatní.

Bylo to náročné období, ale nezbyvalo, než se s nesnáze poprat. Skloubit vzdělávání a sport předpokládalo dodržovat řádnou disciplínu. I dnes mě osobní kázeň a řád provázejí životem. Výsledky snažení a vůle se dostavily. V lyžování, ve sjezdu a slalomu jsem se umísťovala na 12.-14. místě v republice. S ukončením studia učitelství nastal konec neopakovatelného života studentského i aktivního lyžování.

Učitelská profese

Po promoci jsem jako mladá a svobodná učitelka nastoupila do malého pohraničního města v Ústeckém kraji. Začínala jsem v místní malotřídce a marně hledala uspokojení z nabytého vzdělání a naplnění osobních cílů. Po půl roce neutěšeného života v pohraničí jsem se provdala a odešla do Brna. V hlavním moravském městě jsem začala učit tělesnou výchovu na katedře tělesné výchovy University Brno.

Po narození prvního dítěte, syna Jiřího, jsme se s manželem vrátili domů, do Českých Budějovic. Po dvou letech se nám narodila dcera Lenka. Vytvořila si vřelý vztah k horám a lyžování a stejně jako já jim kus svého života zasvětila. „Vyjezdila“ si druhou výkonnostní třídu v lyžování a dva roky po sobě se umístila mezi deseti nejlepšími sportovci v kraji. Založila dětskou lyžařskou školu při Tělovýchovné jednotě Koh-i-noor, která již několik desítek let provozuje výcvik začínajících dětských lyžařů.

Po narození Lenky jsem v učitelské profesi pokračovala na gymnáziu a Pedagogické škole v Českých Budějovicích, kde tehdy studovala učitelství mladičká Iva Janžurová, dnes již sedmdesátiletá významná česká herečka.

Učitelství mě přivedlo na Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích, na katedru tělesné výchovy. Do svých šedesáti let jsem tam učila adepty učitelství tělesné výchovy pro základní a střední školy a předávala jim životní zkušenosti, lásku k pohybu, lyžování, horám i přírodě.

Vzpomínky které potěší

Ráda na své studenty vzpomínám. Ještě ve věku padesáti osmi let jsem jako instruktorka lyžování vedla výcvik osmnáctiletých studentů v zimním středisku na Železné Rudě. Z chlapeckého týmu sportovců jsem měla zprvu obavu. Netušila jsem, jak budou výuku přijímat, zejména pokud šlo o disciplínu a kázeň. Mé obavy se však rozplynuly už po prvním dnu na běžkách. Zřejmě jsem je nezaujala jen technikou a stylem lyžování, což u instruktora předpokládali, ale dobrou fyzickou kondicí. Udávala jsem tempo a oni často zůstávali ve stopě za mými zády. Získala jsem si jejich respekt a týdenní trénink na svazích hor a v běžeckých stopách dokázala proměnit v náročnou, ale pohodovou výuku lyžování doplněnou přátelským posezením u krbu v podvečerních a večerních hodinách na horské chatě. Společně jsme pak prožívali i neuvěřitelné příběhy.

Sportem ku zdraví

Znamé úsloví praví, “Sportem ku zdraví“. Sportem jsem žila celý život. Dnes jsem již po několika operacích, ale pohyb a smysluplnou činnost vyhledávám stále. Je mi čtyřiaosmdesát let, zajímám se o svět a dění v něm, sleduji zprávy z domova i zahraničí, doučuji němčinu středoškoláky a sama se učím anglicky. Čtu, luštím křížovky a ruce vedu k ruční práci. Jakmile se oteplí, trávím veškerý svůj čas v přírodě, na chatě u Českých Budějovic. Užívám si každého dne svého života.

Učitelství jako poslání

Svůj profesní život jsem zasvětila žákům, studentům, budoucím učitelům i sportovcům. Učitelství jsem vnímala vždy jako poslání.

Jiřina Tampírová